

Abban az időben:

Jézus kiment tanítványaival a Kedron völgyén túlra, ahol egy kert volt, s bement oda tanítványaival. Ezt a helyet ismerte Júdas is, aki őt elárulta, mert Jézus gyakran járt ide tanítványaival. Júdas kapott egy csapat katonát, valamint a főpapoktól és a farizeusoktól szolgálkat, és kiment velük oda lámpákkal, fáklyákkal, fegyverekkel felszerelve.

Jézus tudott mindent, ami rá várt. Eléjük ment tehát, és megkérdezte tőlük: „Kit kerestek?” Azok ezt válaszolták: „A názáreti Jézust.” Jézus erre így szólt: „Én vagyok”. Júdas is ott volt köztük, aki elárulta.

Mikor azt mondta nekik: „Én vagyok”, meghátráltak és a földre estek. Ezért újra megkérdezte tőlük: „Kit kerestek?” Azok ezt válaszolták: „A Názáreti Jézust.” Erre Jézus így szólt: „Megmondtam már, hogy én vagyok. Ha tehát engem kerestek, engedjétek el ezeket?” Így beteljesedett, amit korábban megmondott: „Senkit sem veszítettem el azok közül, akiket nekem adtál.”

Simon Péternél volt egy kard. Kirántotta és a főpap szolgájára sújtott vele: levágta a jobb fülét. A szolgának Malkusz volt a neve. De Jézus rászólt Péterre: „Tedd vissza hüvelyébe kardodat! Ne igyam ki talán a kelyhet, amelyet az Atya adott nekem?”

Ekkor a csapat, az ezredes és a zsidó szolgák elfogták Jézust és megkötözték. Először Annáshoz vezették, mert ő apósa volt Kaifásznak, aki abban az évben főpap volt. Ő adta a zsidóknak azt a tanácsot, hogy jobb, ha egy ember hal meg a népért.

Simon Péter és egy másik tanítvány követte Jézust. Ez a tanítvány ismerőse volt a főpapnak, ezért bemehetett Jézussal a főpap udvarába, Péter meg kint várakozott a kapu előtt. A másik tanítvány, aki ismerőse volt a főpapnak, visszajött, szólt a kapuban őrködő lánynak, és bevitte Pétert. A kaput őrző szolgáló közben megjegyezte: „Talán te is ennek az embernek a tanítványai közül vagy?” Ő azt felelte: „Nem vagyok!”

Mivel hideg volt, a szolgák és a fegyveresek tüzet raktak, hogy fölmelegedjenek. Péter is köztük álldogált és melegedett. A főpap eközben tanítványai és tanítása felől faggatta Jézust. Jézus ezt válaszolta neki: „Én a világhoz nyíltan beszéltem. Mindig a zsinagógákban és a templomban tanítottam, ahova minden zsidónak bejárása van. Titokban nem mondtam semmit. Miért kérdezel hát engem? Kérdezd azokat, akik hallották, amit beszéltem. Íme, ők tudják, hogy miket mondtam!” E szavakra az egyik ott álló szolga arcul ütötte Jézust, és így szólt: „Így felelsz a főpapnak?” Jézus ezt mondta neki: „Ha rosszul szóltam, bizonyítsd be a rosszat, ha viszont jól, akkor miért ütsz engem?” Ekkor Annás megkötözve elküldte őt Kaifás főpaphoz.

Simon Péter még mindig ott állt és melegedett. Újra megkérdezték tőle: „Talán te is az ő tanítványai közül vagy?” Ő így felelt: „Nem vagyok!” A főpap egyik szolgája, aki rokona volt annak, akinek Péter levágta a fülét, megjegyezte: „Nem téged láttalak én a kertben övele?” De Péter ismét tagadta; és ekkor mindjárt megszólalt a kakas.

Kaifástól tehát elvezették Jézust a helytartóságra. Kora reggel volt. A zsidók nem mentek be a helytartóságra, hogy tisztátalanná ne váljanak és elkölthessék a húsvéti bárányt. Ezért Pilátus jött ki hozzájuk, és megkérdezte: „Mivel vádoljátok ezt az embert?” Azok azt felelték: „Ha nem volna gonosztevő, nem adtuk volna őt a kezedbe!” Pilátus ezt mondta: „Vigyétek el és ítélkezzetek fölötte ti a saját törvényetek szerint!” A zsidók ezt válaszolták neki: „Nekünk senkit sem szabad megölnünk!” Így beteljesedett, amit Jézus arról mondott, hogy milyen halállal fog meghalni.

Pilátus visszament a helytartóságra, maga elé hívatta Jézust, és megkérdezte tőle: „Te vagy-e a zsidók királya?” Jézus így válaszolt: „Magadtól mondod ezt, vagy mások mondták neked rólam?” Pilátus ezt felelte: „Hát zsidó vagyok én? Saját néped és a főpapok adtak a kezembe. Mit tettél?” Ekkor Jézus így szólt: „Az én országom nem ebből a világból való. Ha ebből a világból volna az országom, szolgálaim harcra kelnének, hogy ne kerüljek a zsidók kezére. De az én országom nem innét való.” Pilátus megkérdezte: „Tehát király vagy?” Jézus így felelt: „Te mondod, hogy király vagyok. Én arra születtem, és azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Aki az igazságból való, az hallgat a szavamra!” Erre Pilátus azt mondta: „Mi az igazság?”

E szavak után Pilátus újra kiment a zsidókhoz és ezt mondta nekik: „Én semmi vétket sem találok benne. Szokás azonban nálatok, hogy húsvétkor valakit szabadon bocsássak. Akarjátok-e, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?” De ők ismét kiáltozni kezdtek: „Ne ezt, hanem Barabást!” Barabás rabló volt.

Ekkor Pilátus fogta Jézust és megostoroztatta. A katonák tövisből koszorút fontak, a fejére tették, és bíborszínű köntöst adtak rá. Azután eléje járultak, és így gúnyolták: „Üdvöz légy, zsidók királya!” És közben arculverték.

Pilátus ezután újra kiment, és így szólt hozzájuk: „Íme, elétek vezetem őt, hogy megtudjátok: nem találok benne semmi vétket.” És kijött Jézus, töviskoronával, bíborruhában. Pilátus pedig így szólt: „Íme, az ember!”

A főpapok és a szolgák, mihelyt meglátták őt, kiáltozni kezdtek: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!” Pilátus azt mondta nekik: „Vigyétek, feszítsétek őt ti keresztre, mert én semmi vétket sem találok benne!” De a zsidók ezt felelték: „Nekünk törvényünk van, és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten fiává tette magát!”

Amikor Pilátus meghallotta ezt, még jobban megijedt. Visszament a helytartóságra, és újra megkérdezte Jézust: „Honnan való vagy?” De Jézus nem válaszolt neki semmit. Erre Pilátus azt mondta neki: „Nem felelsz nekem? Talán nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, vagy arra, hogy elbocsássalak?” Erre Jézus azt mondta: „Semmi hatalmad sem volna fölöttem, ha onnan felülről nem kaptad volna. Ezért annak, aki engem a kezedbe adott, nagyobb a bűne.”

Ettől fogva Pilátus azon volt, hogy szabadon bocsássa Jézust. A zsidók azonban ezt kiáltozták: „Ha szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja. Mert mindaz, aki királlyá teszi magát, ellene szegül a császárnak.” E szavak hallatára Pilátus kivezettette Jézust, maga pedig a bírói székbe ült a kövezett udvaron, amelyet héberül Gabbatának hívnak. A húsvéti készüllet napja volt, a hatodik óra körül. Így szólt a zsidókhoz: „Íme, a királyotok?” De azok így kiáltoztak: „El vele, el vele! Feszítsd meg!” Pilátus megkérdezte: „Keresztre feszíttessem a királyotokat?” A főpapok azonban ezt felelték: „Nincs királyunk, csak császáruk!” Erre kiszolgáltatta nekik, hogy keresztre feszítsék.

Ekkor a zsidók átvették Jézust. A keresztet ő maga vitte, míg oda nem ért az úgynevezett Koponyák helyére, amelyet héberül Golgotának hívnak. Ott keresztre feszítették őt, s két másikat is vele, jobb és bal felől, Jézust meg középen.

Pilátus feliratot is készített, és a keresztfára tétette. Ez volt ráírva: „A názáreti Jézus, a zsidók királya.” A feliratot sokan olvasták a zsidók közül, mert az a hely, ahol Jézust megfeszítették, közel volt a városhoz. Héberül, latinul és görögül volt felírva. A zsidó főpapok kérték Pilátust: „Ne azt írd: »A zsidók királya«, hanem hogy ő mondta: »A zsidók királya vagyok!«, Pilátus azonban ezt válaszolta: „Amit írtam, megírtam.”

A katonák pedig, miután Jézust keresztre feszítették, fogták a ruháit, négy felé osztották, mindegyik katonának egy részt. Azután a köntöse következett. A köntös varratlan volt, egy darabból szabva, ezért így szóltak egymáshoz: „Ezt ne vágjuk szét, inkább vessünk rá sorsot, hogy kié legyen!” Így beteljesedett az Írás: „Szétosztották maguk között ruháimat, s a köntösömre sorsot vetettek.” A katonák pontosan ezt tették.

Jézus keresztre mellett ott állt anyja, anyjának nővére, Mária: Kleofás felesége, és Mária Magdolna. Amikor Jézus látta, hogy ott áll anyja és a tanítvány, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” Azután a tanítványhoz szólt: „Íme, a te anyád!” Attól az órától fogva házába fogadta őt a tanítvány.

Jézus tudta, hogy minden beteljesedett. De hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: „Szomjazom.” Volt ott egy ecettel telt edény. Belemártottak egy szivacsot, izsópra tűzték, és a szájához emelték. Mikor Jézus megízlelte az ecetet, így szólt: „Beteljesedett!” És fejét lehajtva kilehelte lelkét.

A zsidók pedig, mivel az előkészület napja volt, és a holttestek nem maradhattak a kereszten, megkérték Pilátust, hogy töresse meg a keresztre feszítettek lábszárát, és vetesse le őket a keresztről. Az a szombat ugyanis nagy ünnep volt.

Elmentek tehát a katonák, és megtörték a lábszárát az egyiknek is, a másiknak is, akit vele együtt fölfeszítettek. Amikor azonban Jézushoz értek, látták, hogy már meghalt. Ezért nem törték meg a lábszárát, hanem az egyik katona beledöfte lándzsáját az oldalába. Ekkor vér és víz folyt ki belőle. Az tanúskodik erről, aki látta ezt, és az ő tanúságtétele igaz. Jól tudja ő, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek. Mert mindez azért történt, hogy beteljesedjék az Írás: „Csontot ne törjetelek benne!” És ami az Írás más helyén áll: „Föltekintenek arra, akit keresztülszúrtak.”

Arimateai József, aki Jézus tanítványa volt, bár a zsidóktól való félelmében csak titokban, engedélyt kért Pilátustól, hogy levehesse Jézus testét. Pilátus megengedte. El is ment, és levette Jézus testét. Eljött

Nikodémus is, aki korábban egyszer éjszaka ment Jézushoz. Hozott mintegy száz font mirha- és áloékeveréket. Fogták Jézus testét, és fűszerekkel együtt gyolcsleplekbe göngyölték. Így szokás temetni a zsidóknál.

Azon a helyen, ahol keresztre feszítették, volt egy kert, a kertben pedig egy új sírbolt, ahova még nem temettek senkit. Mivel a sír közel volt, a zsidók készületi napja miatt oda temették Jézust. Jn 18, 1-19, 42

Elmélkedés:

Kedves Testvéreim! A passióban hallottuk, hogy a zsidók Jézust keresztre feszítették a Golgotán! Az élet meghalt, a remény kialudt, a fény, a nemzetek világossága elenyészett. Jézus nincs az élők között! Azonban mielőtt Jézus meghalt volna, az volt az utolsó szava, hogy – *Beteljesedett!* Vajon mi teljesedett be, és kinek mondja ezt? Önmagának, vagy a nagyvilágnak? Jézus utolsó szavát másként magyarázzák egyes emberek, és másként Isten Igéje.

A felületesen gondolkodó ember szerint azt jelenti, hogy beteljesedett Jeruzsálem és Izrael sorsa. Jézus többször elsíratta az Úr városát és népét: *Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint ahogy a tyúk a szárnyai alatt összegyűjti a csibéit, de ti nem akartátok.* A beteljesedett szót úgy értik, hogy befejeződött Kaifás és Pilátus nagy munkája. A hóhér keresztfára szögezte, a római katona lándzsával átdöfte Jézus oldalát. Végrehajtották a jól sikerült ítéletet. Vagyis Jézus jó szándéka, hogy boldoggá tegye a világot, semmivé lett. Belebukott a kísérletébe, az álmodozása kudarcba fulladt. Így gondolkodnak azok, akik nem élnek Jézussal összhangban.

Isten Igéje az elhangzottaknak az ellenkezőjét állítja: A kereszthalállal beteljesedett a megváltás terve, beteljesedett Jézus földi élete, mely számunkra is érthető módon sugározta Isten végtelen irgalmát és szeretetét. Isten már a bűnbeesés után kijelentette, hogy Szabadítót küld a bűn, a szenvedés, a halál mocsarában fuldokló emberért. Az Ószövetségben áldozatokkal engesztelték ki az egek Urát. A Golgota oltárán történt egyetlen kereszthalál pillanatától kezdve csak Jézus Krisztusban van üdvösség. A Mennyei Atya elfogadta áldozatul egyszülött Fiának meggyalázott testét és kicsorduló véré.

Beteljesedett! Testvérem! Ha bűnbe estél, hittel jöjj Jézushoz, a pap által kérj tőle bocsánatot, és feloldozást nyersz. Az Úr Jézus jobb keze felől kínlódo gonosztevőnek is megbocsátott, mert hozzá fordult. Azt mondta Jézus: *Elfogadlak, és még ma velem leszel a paradicsomban.*

Jézus ma is bátorít, mint egykor az inaszakadt beteget: *Bízzál, fiam! Bűneid bocsánatot nyertek.* Mily sokszor szidalmaztalak téged! *Bízzál, fiam! Bűneid bocsánatot nyertek.* Mily kevésszer kerestelek fel a szent áldozásban. *Bízzál, fiam! Bűneid bocsánatot nyertek.* Mily ritkán köszöntem meg ajándékaidat. *Bízzál, fiam! Bűneid bocsánatot nyertek.* Sok igazságtalanságot követtem el felebarátaim ellen. *Bízzál, fiam! Bűneid bocsánatot nyertek.* Vétkeimmel ismét felfeszítettelek! *Bízzál, fiam! Bűneid bocsánatot nyertek,* mert *nem akarom a gonosznak halálát, hanem hogy megtérjen utjáról, és éljen.*

Beteljesedett, hogy Jézusunk kereszthalátaért a Szentlélektől kapott hit által élő közösségünk van Istennel. Kinyilatkoztatja magát, beszél hozzánk, és halljuk az Ő szavát. Imádsággal és énekkel szólunk hozzá, és meghallgatja kérésünket. Bátorít, erősít, és vigasztal bennünket. Hitet ad, hogy győzzünk az akadályok fölött. Segít, hogy sikeresen vívjuk meg küzdelmeinket. *Beteljesedett* az az igazság, hogy a megváltottakat soha senki el nem szakíthatja Isten szeretetétől. Jézus nélkül ezen a földön minden csupa veszteség. Egyedül Jézus a győztes Király, és azok, akik hittel követik Őt.

Beteljesedett az is, hogy Jézus helyet készít számunkra a mennyországban. Aki Jézusban hisz, rövid földi élete után az örök boldogságban folytatja. Mi tudjuk, hogy Jézus föltámadott, él, és általa mi is élni fogunk örökké. Kinyitotta a mennyország kapuját. Ezért bátoríthatjuk egymást: *higgy az Úr Jézusban és üdvözülj.*

Beteljesedett! Jézus elvégezte azt a munkát, amit mennyei Atyánk rá bízott. Az Ő segítségével mi is eredménnyel futhatjuk meg pályánkat, és teljesíthetjük azt a feladatot, amit szerető Istenünk megálmodott!

Jézusom! Köszönöm, hogy vállaltad értem a szenvedést, köszönöm, hogy vagy nekem, hálát adok neked azért, hogy megbocsátottad bűneimet és kereszthalálad által életre vezettél. Kérlek, segíts, Szentlelked erejével erősíts a szenvedések idején. Segíts megváltott keresztényként élnem! Ámen.